

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyní Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **Z. L.**
zastoupen Ing. Mgr. Bc Petrem Molnárem, advokátem
se sídlem Vrchlického 678/19, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti:

- 1. CETIN a. s.**
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 - Libeň
- 2. Ředitelství silnic a dálnic a. s.**
se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
- 3. Ing. V. M.**
- 4. Rose Residence s. r. o.**
se sídlem 17. listopadu 237, Zelené Předměstí Pardubice 2
zastoupena JUDr. Radomilem Mackem, advokátem
se sídlem nám. J. M. Marků 92, Lanškroun
- 5. Rose Consulting s. r. o.**
se sídlem 17. listopadu 237, Zelené Předměstí Pardubice 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. února 2024, č. j. KUKHK-30132/UP/2023 (OS),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. února 2024, č. j. KUKHK-30132/UP/2023 (OS), se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 580,50 Kč, k rukám jeho zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný sice částečně změnil, v podstatě ale potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, odboru výstavby a životního prostředí (dále také jen „Stavební úřad“), ze dne 22. 6. 2023, č. j. MURK-OVŽP-2732/2023-Dra, kterým Stavební úřad podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), vydal společné povolení pro záměr označený jako „Bytový dům Rose Residence“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XCH, XI, XJ, XK, XL a XM, všech v katastrálním území xx (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“).

II. Obsah žaloby

2. V první žalobní námitce se žalobce nejprve věnoval otázce přípustnosti a včasnosti svých námitek uplatněných ve stavebním řízení. Postup žalovaného, který na jednu stranu namítá, že námitky žalobce jsou nepřípustné, jelikož údajně žalobce dostatečně netvrdí, jak je na svých právech dotčen, a některé námitky žalobce byly údajně vzneseny až opožděně (až v odvolacím řízení), a že by k nim proto žalovaný neměl vůbec přihlídnout, ale na druhou stranu současně uvádí, že z moci úřední jednotlivé námitky přezkoumává v rámci odvolacího řízení, považoval za zmatečný.
3. Nesouhlasil s tím, že by jeho námitky byly nepřípustné, jelikož i z charakteru námitek (dopravní obslužnost, veřejně prospěšné stavby, bezbariérovost a širě chodníku apod.) vyplývá přímá dotčenost jeho vlastnických práv a oprávněných zájmů Stavebním záměrem vzhledem k žalobcovu vlastnictví sousedních pozemků p. č. st. XN, XO a XP v kat. území xx, jejichž součástí je i rodinný dům žalobce. Žalobce také nesouhlasil, že by jeho námitky byly opožděné, obzvláště pokud přístup žalovaného porovnáme s přístupem ke stavebníkovi, kdy tomuto dovolil doplňovat projektovou dokumentaci (Dodatek č. 2) i v odvolacím řízení. Projektová dokumentace měla být přitom kompletní, bezvadná a v souladu s právními předpisy a veřejnými zájmy již zcela na počátku správního řízení. S ohledem na doplnění projektové dokumentace ze strany stavebníka až na poslední chvíli v odvolacím řízení bylo znemožněno všem dotčeným orgánům posoudit celou záležitost ve všech vzájemných souvislostech. Žalovaný navíc zcela rezignoval na zásadu koncentrace správního řízení v obecné rovině dle § 36 odst. 3 správního řádu. Možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí přitom představuje důležité procesní právo, kdy má být všem účastníkům řízení dána možnost vyjádřit se dle ustálené judikatury ke všem podkladům rozhodnutí, to znamená k veškeré dokumentaci, která je součástí spisu. Žalovaný však k tomuto přistoupil jen čistě formalisticky. Správní řízení je dvoustupňové a nedostatky

projektové dokumentace a jiné závažné vady níže podrobně zmíněné měl primárně řešit orgán prvního stupně.

4. **Druhá žalobní námitka** se týkala nekompletnosti a neurčitosti projektové dokumentace. Dle žalobce je především povinností projektanta a stavebníka, aby projektová dokumentace nevykazovala vady, což by měly stavební úřady a dotčené orgány přezkoumat. V posuzované věci projektová dokumentace neobsahuje veškeré náležitosti ve smyslu vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „Vyhláška č. 499/2006 Sb.“), neboť ze strany stavebníka jsou předkládány neúplné, protichůdné až zavádějící informace.
5. Žalobce poukázal konkrétně na Přílohu č. 8 shora zmíněné vyhlášky, bod B.1, písm. b), dle něhož měly být v projektové dokumentaci uvedeny skutečnosti týkající se souladu s územní projektovou dokumentací, tedy i existence veřejně prospěšných staveb VD9 (zkapacitnění křižovatky I/14 a dalších silnic) a VD20 (cyklostezka). Podle žalobce zpracovatel dokumentace tyto skutečnosti v dokumentaci cíleně neuvedl, neboť by vylučovaly navrhované umístění Stavby. Dotčené orgány pak tuto skutečnost dle žalobce záměrně nerozporovaly, neboť by z ní byl patrný nesoulad veřejných zájmů a Stavebního záměru
6. **Ve třetím žalobním bodu** žalobce žalovanému a dotčeným nadřízeným správním orgánům vytkl, že dostatečně neposoudily, resp. nesprávně, veřejné zájmy, zejména z hlediska dodržování Územního plánu Rychnov nad Kněžnou, dopravní situace a obslužnosti dané lokality, ochrany zdraví a pohody bydlení obyvatel obce, včetně žalobce. Žalobce se nechce pasovat do role univerzálního dohlázele nad zákonností a ochranou veřejných zájmů, kterou má vykonávat žalovaný. Ten tak ale bohužel v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu dostatečně nečiní. V rozporu s § 3 správního řádu se pouze povrchně vypořádal s námitkami žalobce, aniž by v rámci dokazování zjistil dostatečně skutkový stav a nechal opatřit znalecký posudek, či alespoň odborné vyjádření.
7. **Ve čtvrté žalobní námitce** namítal žalobce rozpor Stavebního záměru s Územním plánem Rychnov nad Kněžnou. Tato námitka měla 3 dílčí body.

a) Veřejně prospěšné stavby - Umístěním prostoru pro ukládání komunálního odpadu a parkovacích míst pro vozidla obyvatel Stavby dojde k trvalému obsazení volného veřejného prostoru, kde je dle platné verze územní projektové dokumentace města Rychnova nad Kněžnou (viz čl. 7.1. „Veřejně prospěšné stavby s možností vyvlastnění“) navrhováno umístění veřejně prospěšných staveb - VD20 - cyklostezka Rychnov n. K., Lokot, Třebešov a VD9 - opatření pro zlepšení plynulosti dopravy silnice I/14 - navrhuje křižovatka komunikací II/318 a II/3211. Výše uvedená skutečnost zůstala dle žalobce ze strany dotčených správních orgánů a ze strany stavebníka zcela opomenuta. Dotčené správní orgány tak zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stavební záměr je tak zjevně umístěn v rozporu s § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Tímto zábohem ze strany stavebníka, jenž je v rozporu s územním plánem města, jsou zjevně dotčena práva a oprávněné zájmy žalobce. Žalobce, jenž v Rychnově nad Kněžnou trvale bydlí, má zájem, aby v okolí jeho nemovitosti byla zřízena cyklostezka a byla učiněna potřebná opatření pro zlepšení plynulosti dopravy. Žalobce využívá i s ohledem na svůj věk elektrokol a měl zájem, aby zde byla cyklostezka zřízena, a to i pro jeho děti a vnoučata, jelikož to souvisí i s tzv. pohodou bydlení, jež je soukromým zábohem stavebníka nyní ohrožena, resp. dlouhodobě znemožněna. Přitom správní orgán prvního stupně měl dostatečně posoudit soukromé a veřejné zájmy a najít mezi nimi kompromis, a posoudit je i

z hlediska zásady proporcionality. Obdobně žalobce má zájem, aby i s ohledem na špatnou dopravní situaci v daném místě byla učiněna plánovaná opatření pro zlepšení plynulosti dopravy.

b) Výklad stavebního zákona - Žalovaný dostatečně neposoudil námitku žalobce, že stavebník umístil prostor pro ukládání komunálního odpadu na pozemek p. č. XI, k. ú. xx, s funkčním využitím dle územního plánu města „DS dopravní infrastruktura – silniční“, kde se ukládání komunálního odpadu či jiného odpadu nepřipouští. Dotčený správní orgán, obdobně jako žalovaný sice citují, že dle § 2 odst. 1 písm. b) bod č. 2 stavebního zákona jsou pod „technickou infrastrukturou“ zmíněny „stavby a zařízení pro nakládání s odpady“, ale zcela opomíjejí, že je zde na závěr daného ustanovení uvedena podmínka: „*zřizované nebo užívané ve veřejném zájmu*“, což není případ Stavby, která je stavbou neveřejnou. Žalovaný a dotčený správní orgán tak své rozhodnutí zatížili vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, čímž významně porušili právo žalobce na spravedlivý proces.

c) Imise z odpadů - Žalovaný nemůže své rozhodnutí zakládat na pouhých domněnkách, že žalobce nebude dotčen imisemi (zápachem) z nádob na odpad vzhledem k poloze svých nemovitostí. Žalovaný své tvrzení nepodložil žádnými důkazy. Naopak je obecně známo, že šíření imisí je významně ovlivněno směrem a silou proudění vzduchu, a může působit na nemovitosti, které jsou i vzdálené od sebe. Navíc imise ze shromažďovaných a skladovaných odpadů mohou být nejen pro žalobce pocitově nepříjemné (zápach), ale budou i hygienicky závadné a současně mít vliv i na zdraví žalobce a jeho osob blízkých. Vliv imisí odpadů bude mít dopad zejména na osoby pohybující se po navrhovaném chodníku, včetně žalobce, pro něhož je to hlavní přístupový chodník. Přitom imise jako námitky soukromoprávní povahy musí být stavebním úřadem (a žalovaným) relevantně posouzeny a vypořádány, což se zde nestalo.

8. Pátá žalobní námitka, která se týkala problematiky rozporu Stavebního záměru s požadavky předpisů na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy, sestávala rovněž ze tří dílčích bodů. Konkrétně žalobce vznesl námitky proti obsahu Sdělení odboru dopravy žalovaného ze dne 24. 10. 2023, č. j.: KUKHK-30132/UP/2023 (VA).

a) Prostor pro ukládání komunálního odpadu a šíře chodníku - Dle žalobce je z pohledu ČSN 73 6110 nezbytné uvažovat jak s bezpečnostním odstupem od vozovky, rovněž tak na druhé straně chodníku i s odstupem od oploceného objektu SO 07 Popelnicový box. Nesouhlasil se závěrem, že „*umístění popelnic nelze předjímat na samém okraji této plochy, a tedy popelnice nelze považovat za souvislou pevnou překážku vyžadující bezpečnostní odstup.*“ Naopak prostor pro ukládání odpadu bude zjevně souvislou pevnou překážkou, která by měla být zohledněna v rámci šíře chodníku, tj. + 0,25 m k šíři chodníku.

Obdobně je obecně známo, že v obci je možné jet rychlostí nejvýše 50 km/hod, tj. závěr dotčeného správního orgánu, že „*nelze předpokládat rychlost vyšší než 30 km/hod*“, je chybný. Po většinu dne je provoz na dotčené křižovatce silnic č.I/14 a č.III/3211 řízen světly (světelný semafor), všechny větve tak mají z dopravního hlediska stejný význam a nelze hovořit o vedlejší silnici, a to ani z pohledu rychlosti vozidel blížících se ke křižovatce a míjejících onen úsek chodníku podél oploceného objektu SO 07 Popelnicový box. Z pohledu ČSN 73 6110 je tak nezbytné uvažovat o bezpečnostním odstupu odpovídajícímu rychlosti provozu 50 km/h, v souhrnu tedy se šířkou chodníku 1,50 m, zvětšenou o odstup 0,50 m a 0,25 m, tedy s chodníkem o celkové šířce 2,25 metru.

b) Umístění parkovacích míst u křižovatky - Dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. a § 3 odst. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb, se neumožňuje zřizování parkovacích míst ve vzdálenosti 5 m od hranice křižovatky, přičemž v daném případě jsou parkovací místa č. 1, č. 2 takto nesprávně zřízena a měla by být zrušena. Toto má vliv i na celkový počet parkovacích míst k bytovému domu, jenž je takto nepřiměřeně navyšován, a to i za cenu porušování právních předpisů.

c) Chodník umístěný podél kolmých stání č. 1 až č. 8 nemá parametry ČSN 73 6056 - Dotčený odvolací orgán neřešil dle žalobce dostatečně argument, že šířka chodníku vč. příslušných bezpečnostních odstupů by měla mít min. 1,25 metru. Omezil se na pouhý odkaz na § 159 stavebního zákona, že za projektovou dokumentaci je odpovědný projektant a že se nejedná o veřejný chodník. Argument, že jsou zde „stísněné podmínky“, nemůže obstát, jelikož je úkolem stavebníka, aby byly dodrženy všechny předpisy. Nelze diskriminovat osoby se zdravotním postižením a se sníženou pohyblivostí, včetně žalobce, jen pouhým odkazem, že se jedná o „soukromý chodník“, který má sloužit „pouze pro omezený počet uživatelů“.

9. **Šestý (poslední) žalobní bod** se týkal dopravní dostupnosti. Žalobce namítl, že dle ČSN 73 6110 se stanovují počty parkovacích a odstavných stání nejen pro nově umísťované objekty a stavby, ale rovněž pro celá dotčená území. Žalovaný a dotčený správní orgán však v tomto směru nedostatečně vyhodnotil dopady daného Stavebního záměru. Žalobce opakovaně upozorňoval, že zde dochází k parkování a odstavování vozidel a k významnému omezování dopravní dostupnosti pro vlastníky nemovitostí, včetně žalobce. Umístění parkovacích míst do veřejného prostoru není v souladu s ustanovením § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., která vyžaduje takové vymezení pozemku, aby na něm bylo možné i zřídit parkovací stání - což zde stavebník účelově obchází uzavřením dohody s městem Rychnov nad Kněžnou.
10. Žalobce proto závěrem žaloby navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí Stavebního úřadu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

11. Dle žalovaného byl jeho procesní postup v odvolacím řízení v intencích § 90 odst. 1 správního řádu a rovněž v souladu s výkladem tohoto ustanovení zastávaným judikaturou Nejvyššího správního soudu a odbornou komentářovou literaturou. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit.
12. Právě tak žalovaný v dané věci postupoval, když poté, co v rámci odvolacího řízení obdržel či opatřil nové podklady, písemností ze dne 3. 1. 2024 vyrozuměl všechny účastníky řízení o možnosti se s obsahem těchto podkladů seznámit a případně se k nim ještě vyjádřit. Tohoto práva ostatně žalobce využil, když dne 22. 1. 2024 se u žalovaného seznámil s obsahem těchto pokladů, téhož dne mu pak žalovaný zaslal žalobcem vybrané podklady k podrobnějšímu seznámení ještě i elektronicky, přičemž následně vyčkal jeho písemného vyjádření k těmto podkladům a k jeho tam uvedeným argumentům se poté vyjádřil v závěrečné části žalovaného rozhodnutí.

13. Žalovaný seznal, že dílčí vady rozhodnutí Stavebního úřadu lze odstranit na základě shromážděných podkladů přímo v rámci odvolacího řízení, proto tak v ohledem na výše uvedené také učinil. Žalovaný proto neshledává žalobcem namítané porušení právních předpisů, ani zkrácení žalobce na jeho právu na spravedlivý proces.
14. Pokud jde o žalobcovu námitku, že dokumentace záměru předložená stavebníkem neobsahuje veškeré potřebné náležitosti ve smyslu Vyhlášky č. 499/2006 Sb., a (podle něj účelově) nedostatečně hodnotí soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování a požadavky platné územně plánovací dokumentace města Rychnov nad Kněžnou, pak k té se žalovaný již vyjádřil v závěru svého žalobou napadeného rozhodnutí (str. 21 až 22), a proto na tam uvedenou argumentaci odkázal.
15. Dodal, že posouzení otázky souladu záměru s platnou územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování v daném řízení přináleželo primárně příslušnému orgánu územního plánování, který v dané věci vydal své závazné stanovisko ze dne 28. 4. 2023, č. j. MURK-OVŽP-17163/2023-Cir, se závěrem, že Stavební záměr je z pohledu těchto jím chráněných veřejných zájmů přípustným. Toto závazné stanovisko bylo následně k odvolání žalobce podrobena ještě přezkumu ze strany nadřízeného orgánu územního plánování, který jej svým závazným stanoviskem ze dne 13. 12. 2023, č. j. KUKHK-30961/UP/2023, jako zákonné a věcně správné potvrdil. Uvedené přezkumné závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování přitom bylo dle zjištění žalovaného vypracováno velmi podrobně (na celkem 15 stranách), když nadřízený orgán v něm záměr hodnotil nejen z pohledu žalobcem včas uplatněných námitek v daném směru, ale komplexně, tedy právě z pohledu všech jím v daném řízení chráněných veřejných zájmů. Žalovaný se proto nemohl ztotožnit ani s žalobní námitkou, že by toto závazné stanovisko snad trpělo vadou nepřezkoumatelnosti.
16. Pokud se týká závěrečného okruhu žalobních námitek, kde žalobce namítá rozpor záměru s požadavky předpisů na úseku dopravy na pozemních komunikacích, žalovaný uvedl, že i této problematice byla v rámci odvolacího řízení věnována patřičná pozornost, jak plyne z obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na které se tímto plně odkázal. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že k posouzení jím namítaných skutečností nenechal v rámci odvolacího řízení vypracovat nezávislé znalecké posouzení se specializací na projektování dopravních staveb, žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení postupoval v součinnosti s odborem dopravy a silničního hospodářství krajského úřadu, tj. s osobami, které jsou odborně způsobilé k posouzení důvodnosti žalobcem namítaných skutečností. Pokud měl nicméně žalobce za to, že dopravní řešení předložené stavebníkem obsahuje takové vady, že Stavební záměr není možné povolit, byl oprávněn ve smyslu § 52 správního řádu do prvoinstančního či odvolacího řízení sám předložit vlastní znalecké posouzení, kterým by svá v daném směru činěná tvrzení odpovídajícím způsobem důkazně podpořil. Takto však neučinil.
17. Žalovaný tak neshledal žalobní námítky opodstatněnými a navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítnul.
18. Osoby zúčastněné na řízení písemné vyjádření k věci nepodaly.

IV. Replika žalobce

19. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce ještě stručnou replikou, k níž připojil Odborné vyjádření Ing. Václava Pavlíka, autorizovaného inženýra ČKAIT, ev. č.: 0500087, odbor

specializace: IP00 – pozemní stavby, ze dne 6. 6. 2024, a dále Odborné vyjádření MgA. Jakuba Klímy, autorizované osoby ČKA, číslo autorizace : 04611, obor architektura (A.1), ze dne 16. 5. 2024. Navrhl jimi provedení důkazu při jednání soudu, neboť dle jeho přesvědčení tato prokazují nedůslednost a pochybení stavebních úřadů a dotčených orgánů při přezkumu problematiky dopravní a územně plánovací. Poukázal zejména znovu na opomenutí existence veřejně prospěšných staveb VD 9 – Cyklostezka a VD 20 – Opatření pro zlepšení plynulosti dopravy. Umístění popelnicových boxů a šířka chodníku je pak v rozporu se zákonnými kritérii a neodpovídá ani cílům a úkolům územního plánování.

V. Jednání soudu

20. Při jednání soudu dne 18. 6. 2024 zástupce žalobce v podstatě odkázal na obsah podané žaloby. Žalovaný se z jednání omluvil.
21. Z osob zúčastněných na řízení se jednání zúčastnil pouze stavebník - Rose residence s. r. o. Její zástupce uvedl, že žalobce uplatňuje námitky stran záležitostí, které se nemohou dotknout jeho vlastnického práva, takové námitky jsou tedy nepřipustné. Ve shodě se žalovaným pak konstatoval, že řada námitek byla podána opožděně. Na rozhodnutí žalovaného se pak plně odkázal.
22. Sám žalobce uvedl, že se osobně účastnil jednání dne 9. 3. 2023 (místního šetření). Poukazoval na dle něho zmanipulovaný výpočet počtu parkovacích míst, kdy se i v závazných stanoviscích dotčeného orgánu uvádělo, že jich má být 12. Zdůraznil, že má zájem na tom, aby byla v dané lokalitě realizována cyklostezka, která je v Územním plánu Rychnov nad Kněžnou zanesena coby veřejně prospěšná stavba. Stejně tak má zájem na tom, aby kolem Stavby existovaly chodníky v příslušné šířce, neboť i to má vliv na bezpečnost dopravy v místě. Má zájem i na celkovém řádném dopravním řešení lokality. Ohledně šířky chodníku u popelnicového boxu poukázal na to, že se tam dle projektové dokumentace má nacházet zvýšený betonový schod – to je ale pevná překážka, což by se mělo promítnout do příslušného bezpečnostního odstupu. Nerozumí dále tomu, proč dotčený orgán v přezkumném závazném stanovisku vycházel z předpokladu, že vozidla v daném místě nepojedou rychleji než 30 km/h – rychlost tam je omezena na 50 km/h, křižovatka je řízena semaforem, takže úsekem lze dle něho bez problému projet i touto rychlostí.
23. Zástupce žalobce v návaznosti na to vznesl návrhy na doplnění dokazování – navrhoval provedení důkazu odborným vyjádřením MgA. Jakuba Klímy z 16. 5. 2024, odborným vyjádřením Ing. Václava Pavlíka ze dne 6. 6. 2024, výsledkem těchto osob, případně navrhoval, aby soud nechal za účelem posouzení sporných otázek nechat vypracovat znalecký posudek, dal ke zvážení, aby soud provedl ve věci místní šetření či si vyžádal zdravotní dokumentaci žalobce. Žádnému z těchto návrhů na doplnění dokazování soud nevyhověl, neboť je nepovažoval za relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby (k tomu ještě podrobněji níže).

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). O věci usoudil následovně.

25. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
26. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.*“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „*není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).*“
27. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... *je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Skutková zjištění

28. A nyní k samotné projednávané věci. Z obsahu rozsáhlého správního spisu považuje krajský soud za vhodné zmínit následující skutečnosti. Dne 20. 1. 2023 podala osoba zúčastněná na řízení Rose residence s. r. o. (dále také jen „Stavebník“) u Stavebního úřadu žádost o vydání společného povolení pro Stavbu. Na den 9. 3. 2023 nařídil Stavební úřad ohledání na místě ve smyslu § 94m odst. 1 stavebního zákona. Protokol o ústním jednání sice není žalobcem podepsán, ale při jednání soudu žalobce uvedl, že při něm osobně účasten byl. Tomuto tvrzení nemá soud důvod nevěřit, ostatně neohradil se proti němu ani Stavebník. Z protokolu plyne dohoda o tom, že účastníci řízení předloží Stavebnímu úřadu své námítky a připomínky do pěti pracovních dnů. Žalobce tak učinil 13. 3. 2023, dle soudu tedy ve lhůtě pro koncentraci řízení stanovené ve shora citovaném ustanovení. Stavební úřad se však jimi ve svém rozhodnutí ze dne 22. 6. 2023 (viz shora) nezabýval, neboť toliko stručně konstatoval, že dle jeho názoru žalobce neuvedl a z textu není patrné, jak se Stavební záměr přímo dotýká jeho vlastnických práv nebo jiných věcných práv ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona (viz str. 39 prvoinstančního rozhodnutí).
29. Podkladem pro rozhodnutí Stavebního úřadu byla mimo jiné souhlasná závazná stanoviska příslušných odborů Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou coby dotčených orgánů, a to na úseku ochrany územního plánování dle § 96b stavebního zákona (závazné stanovisko ze dne 28. 4. 2023) a na úseku (stručně řečeno) bezpečnosti silničního provozu a dopravy dle § 94j odst. 2 stavebního zákona a § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích (závazné stanovisko ze dne 25. 4. 2023).
30. K odvolání žalobce a v reakci na jeho obsah žalovaný coby odvolací stavební úřad postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu požádal nadřízené dotčené orgány o přezkum shora uvedených závazných stanovisek. Nadřízený orgán územního plánování závazné stanovisko prvoinstančního dotčeného orgánu přezkumným závazným stanoviskem ze dne 13. 12. 2023 jako správné potvrdil.
31. Nadřízený dotčený orgán na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy však jednu (ze čtyř) odvolacích námitek shledal důvodnou, a proto prvoinstanční závazné stanovisko zrušil (ke zbývajícím třem odvolacím námitkám týkajícím se dané problematiky se nevyjádřil).
32. V důsledku toho došlo ze strany Stavebníka ke změně projektové dokumentace (Dodatek č. 2), kterou již měl k dispozici Městský úřad Rychnov nad Kněžnou coby dotčený orgán na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy, když vydal nová souhlasná závazná stanoviska (dle § 94j odst. 2 stavebního zákona dne 8. 12. 2023, dle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích dne 11. 12. 2023). Dodatek č. 2 projektové dokumentace byl předložen rovněž žalovanému. V reakci na zaslání uvedených podkladů požádal žalovaný nadřízený dotčený orgán na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy, aby se vyjádřil ke třem zbývajícím odvolacím námitkám žalobce (viz shora), neboť tak dosud neučinil. Stalo se tak Sdělením ze dne 27. 12. 2023, kdy odbor dopravy žalovaného konstatoval, že žádná z těchto zbývajících námitek žalobce již důvodná není.
33. Žalovaný následně umožnil účastníkům řízení seznámit se s příslušnými podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce této možnosti využil a dne 23. 1. 2024 zaslal žalovanému vyjádření, v němž mimo jiné upozornil na to, že ze strany dotčených orgánů i stavebních úřadů došlo k opomenutí skutečnosti, že v sousedství Stavebního záměru se dle Územního plánu Rychnov nad Kněžnou nacházejí veřejně prospěšné stavby VD 9 (opatření pro zlepšení plynulosti dopravy silnice I/14 – návrhová křižovatka komunikací

II/318 a II/3211) a VD 20 (cyklostezka Rychnov nad Kněžnou, Lokot, Třebešov). Touto námitkou se již žalovaný zabývat odmítl, neboť ji považoval za opožděně vznesenou (viz str. 21 žalovaného rozhodnutí), a vydal žalované rozhodnutí (viz shora).

Právní závěry

34. Krajský soud na úvod pouze stručně podotýká, že nepovažuje za zákonný a správný shora popsaný postup Stavebního úřadu, kdy se odmítl zabývat včas vznesenými námitkami žalobce s odůvodněním, že žalobce neuvedl, jak se Stavební záměr přímo dotýká jeho vlastnických práv nebo jiných věcných práv ve smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona. Bylo naopak na Stavebním úřadu, aby pečlivě posoudil a odůvodnil, proč že žalobcovy námitky uvedené kritérium nesplňují.
35. Toto pochybení se (správně) snažil napravit žalovaný, který, přestože některé z námitek považoval za opožděné (viz druhý odstavec na str. 11 žalovaného rozhodnutí), de facto všechny žalobcovy námitky do té doby uplatněné posoudil a vyjádřil se k nim. Nelze přisvědčit žalobě, že takový postup je zmatečný či rozporný. Naopak, tento postup žalovaného je plně v souladu s konstantními závěry správních soudů, že správní řízení tvoří jeden celek, tedy že se rozhodnutí správních orgánů obou stupňů mohou navzájem argumentačně doplňovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25), stejně jako se závěry, že odvolací stavební úřad by se měl přednostně vždy snažit, aby případné vady řízení či rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně byly, pokud je to možné, odstraněny v odvolacím řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 – 34).
36. Ani žalovaný se však určitého pochybení nevyvaroval. V návaznosti na to se tedy krajský soud bude věnovat nejdříve těm žalobním tvrzením, která bez dalšího odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí. Ta byla obsažena zejména v **prvním bodu čtvrté žalobní námitky** a týkala se problematiky existence veřejně prospěšných staveb.
37. Krajský soud ověřil z obsahu Územního plánu Rychnov nad Kněžnou, který je veřejně dostupný na webových stránkách tohoto města, že v jeho textové i grafické části jsou vymezeny veřejně prospěšné stavby VD 9 a VD 20 (viz shora) a že jsou tyto stavby umístěny v dané lokalitě, v blízkosti Stavebního záměru. Veřejně prospěšná stavba VD 20 (cyklostezka) je vymezena dokonce v jeho těsném sousedství.
38. Z obsahu projektové dokumentace, jakož i z obsahu závazných stanovisek orgánů územního plánování i dotčených orgánů na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy, však nelze zmínku o existenci těchto veřejně prospěšných staveb dovodit. Není v nich vůbec zmíněna.
39. V souvislosti s tím krajský soud podotýká, že s odkazem na znění § 75 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn (a současně povinen) přezkoumávat rovněž zákonnost závazných podkladů přezkoumávaného rozhodnutí za podmínek tam stanovených. V posuzované věci nemá soud pochybnost o tom, že toto zmocnění k přezkumu jak závazných stanovisek dotčených orgánů územního plánování, tak závazných stanovisek dotčených orgánů na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy má. Posuzoval tedy i zákonnost těchto podkladových úkonů.
40. Dodává ještě, že Sdělení odboru dopravy žalovaného ze dne 27. 12. 2023 je nutno považovat za přezkumné závazné stanovisko, přestože tak výslovně není označeno. Nadřízený dotčený orgán postupoval, jak shora popsáno, v posuzované věci tak, že jeho

- přezkum prvoinstančních závazných stanovisek dle § 149 odst. 7 správního řádu byl fakticky rozdělen do dvou etap. V první etapě zrušil dne 25. 10. 2023 původní prvoinstanční závazné stanovisko z důvodu vyhovění jedné z odvolacích námitek. Ve druhé etapě pak uvedeným Sdělením posoudil důvodnost zbývajících námitek směřujících do dané oblasti.
41. Žalovaný pochybil v tom, že se odmítl zabývat obsahem vyjádření žalobce ze dne 23. 1. 2024, které žalobce učinil po té, co využil svého práva a seznámil se s podklady pro vydání odvolacího rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Právě v tomto podání upozornil na existenci uvedených veřejně prospěšných staveb, na skutečnost, že mohou být a jakým způsobem dle jeho názoru dotčeny povolením Stavby, a na to, že dotčené orgány ani stavební úřady tuto skutečnost nikterak nerefletovaly.
42. Dle názoru krajského soudu měly k existenci uvedených veřejně prospěšných staveb přihlédnout ex offio jak stavební úřady, tak dotčené orgány na úseku územního plánování a na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy. Ona tato skutečnost měla být zmíněna již v projektové dokumentaci (viz bod B.1 písm. b) přílohy č. 8 Vyhlášky č. 499/2006 Sb.). Pokud se tak ale nestalo, mohl být dle mínění soudu tento její nedostatek napraven právě tím, že se k případnému vlivu Stavebního záměru na uvedené veřejně prospěšné stavby přezkoumatelným způsobem vyjádří nejprve dotčené orgány, posléze stavební úřady.
43. Krajský soud zdůrazňuje, že zakotvení veřejně prospěšné stavby v územním plánu obce je výrazem opravdu silného veřejného zájmu na existenci těchto staveb. Ten který stavební záměr tedy musí být posuzován optikou toho, zda realizaci veřejně prospěšné stavby neohrozí či ji dokonce neznemožní.
44. K uplatnění námitky týkající se rozporu Stavebního záměru s Územním plánem Rychnov nad Kněžnou je pak žalobce coby občan této obce a majitel nemovitostí na jejím území bezpochyby aktivně legitimován.
45. Jedná se přitom o otázku zákonnosti (stavebního) rozhodnutí. Odvolací orgán pak dle § 89 odst. 2 věty první správního řádu přezkouvá z úřední povinnosti soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Tedy bez ohledu na rozsah odvolacích námitek. Neobstojí proto závěr žalovaného, že k uvedené námitce žalobce nebyl již povinen přihlížet, protože byla vznesena až v závěru odvolacího řízení, tedy opožděně. Argumentace koncentrací řízení dle § 94m odst. 1 stavebního zákona či zněním § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu tak není na místě. A to zvláště za situace, kdy v posuzovaném řízení byla v odvolacím řízení vypracována celá řada nových závazných stanovisek dotčených orgánů, včetně prvoinstančních (viz shora) a kdy došlo ke změně projektové dokumentace (Dodatek č. 2). Se všemi těmito podklady se mohl žalobce seznámit až postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu.
46. Žalovaný se tak měl po následném vyjádření žalobce ze dne 23. 1. 2024, v němž na existenci veřejně prospěšných staveb a jejich možné dotčení Stavebním záměrem upozornil, znovu obrátit na dotčené orgány jak úseku územního plánování (neboť žalobce tvrdí, že stavba je z toho důvodu umístěna v rozporu s Územním plánem Rychnov nad Kněžnou), tak na dotčené orgány na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy (neboť žalobce tvrdí, že existence veřejně prospěšných staveb může mít vliv na posouzení přípustnosti Stavebního záměru i v této oblasti). Dotčené orgány se pak měly vyjádřit, zda existence uvedených veřejně prospěšných staveb je způsobila na jejich závěrech o přípustnosti

Stavebního záměru z pohledu veřejných zájmů, které jsou oprávněny a povinny chránit, něco změnit.

47. Tuto vadu řízení považuje krajský soud za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. A které tedy samo o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
48. Bez ohledu na shora uvedené přistoupil soud i k přezkumu důvodnosti dalších žalobních námitek, pokud to bylo možné právě s ohledem na úplnost a dostatečnost zjištěného skutkového stavu.
49. Pokud jde o **první žalobní námitku** týkající se problematiky opožděnosti žalobcových námitek, pak k té se již soud částečně vyjádřil shora. Jak uvedl, žalovaný se de facto zabýval všemi žalobcovými námitkami, které vznesl v řízení před Stavebním úřadem a i v odvolání. V tom mu nelze nic vytknout. Odmítl se zabývat pouze námitkami obsaženými v jeho podání ze dne 23. 1. 2024. Neprávnost tohoto postupu již soud vyhodnotil v bodech 37. až 47. tohoto rozsudku.
50. Pokud jde o vadu projektové dokumentace namítanou ve **druhé žalobní námitce**, pak tu žalobce spatřoval v tom, že neobsahovala v rozporu s Vyhláškou č. 499/2006 Sb., resp. její přílohou č. 8, údaje o existenci veřejně prospěšných staveb VD 9 a VD 20, tedy kompletní údaje o souladu Stavby s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování. Důvodnosti této námitky krajský soud přisvědčil. Jak ale uvedl shora, tuto vadu projektové dokumentace bylo možno odstranit tím, že by se případným vlivem Stavby na uvedené veřejně prospěšné stavby řádně zabývaly příslušné dotčené orgány a následně stavební úřady.
51. Ze závěrů soudu učiněných zejména v bodech 37. až 47. tohoto rozsudku pak plyne i důvodnost **třetí žalobní námitky**, tedy že správní orgány nezjistily skutkový stav v souladu s požadavky kladenými § 3 správního řádu.
52. Důvodným neshledal soud **druhý bod čtvrté žalobní námitky**. Shoduje se tedy se závěry orgánů územního plánování, že umístění stavebního objektu SO 07 Opěrná zeď, oplocení, popelníkový box, VO na pozemek, který se dle Územního plánu Rychnov nad Kněžnou nachází ve funkční ploše DS – dopravní infrastruktura – silniční, není v rozporu s Územním plánem Rychnov nad Kněžnou. I když akcentuje jiný důvod, než nadřízený dotčený orgán územního plánování ve svém přezkumném závazném stanovisku (viz druhá polovina str. 12 žalovaného rozhodnutí, kde je toto závazné stanovisko citováno).
53. Podle soudu je ustanovení § 2 odst. 1 písm. m) stavebního zákona pro posouzení věci relevantní pouze v tom, že mezi technickou infrastrukturu zahrnuje také zařízení pro nakládání s odpady. V posuzované věci tedy stavební objekt SO 7 bezpochyby představuje technickou infrastrukturu, ale nejedná se o veřejnou technickou infrastrukturu, kterou právě definuje citované ustanovení. V tomto směru již tedy dané ustanovení relevantní není.
54. Z obsahu textové části Územního plánu Rychnov nad Kněžnou plyne, že jako hlavní využití funkční plochy DS – dopravní infrastruktura – silniční jsou vymezeny liniové silniční komunikace a místní komunikace. Jako přípustné využití přichází v úvahu násypy, chodníky, zeleň, parkování, realizace protihlukových opatření, technická infrastruktura a prvky mobiliáře související s veřejným prostorem – lavičky hřiště, atp. V dané funkční

ploše je tedy možno umístit technickou infrastrukturu, bez ohledu na její bližší specifikaci. Tedy i zařízení pro nakládání s odpady.

55. Nedůvodným shledává krajský soud rovněž tvrzení obsažené ve **třetím bodu čtvrté žalobní námitky**, týkající se otázky imisí z odpadů. Lze si jistě představit podrobnější vypořádání se s danou problematikou, než jaké provedl v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný (viz první odstavec na str. 14 napadeného rozhodnutí), ale vysoká míra jeho obecnosti byla v podstatě odrazem stejně vysoké míry obecnosti této odvolací námitky. Ve stejné míře obecnosti pak zůstala v tomto směru i tvrzení žalobní – tedy v podstatě obecné konstatování o zápachu v důsledku proudění vzduchu, o hygienické závadnosti imisí a o vlivu na zdraví žalobce o jeho osob blízkých, bez jakýchkoliv konkretizací.
56. Všechny **tři body páté žalobní námitky** se týkaly otázek spojených s úsekem bezpečnosti silničního provozu a dopravy. Protože ohledem na shora uvedené závěry se bude muset dotčený orgán hájící veřejné zájmy na tomto úseku státní správy ve věci znovu vyjadřovat stran toho, zda existence veřejné prospěšných staveb VD 9 a VD 20 má relevanci na přípustnost Stavebního záměru, resp. zda v důsledku toho nebude muset dojít k nějakým jeho úpravám, považuje krajský soud v tuto chvíli za předčasné se ke všem těmto bodům podrobněji vyjadřovat. Nelze totiž vyloučit, že uvedená skutečnost může mít vliv na šířku chodníku u popelnicového boxu, či na umístění jednotlivých parkovacích míst.
57. Soud v tomto směru učiní pouze dvě výjimky. S žalobou lze v tuto chvíli souhlasit v tom, že dotčený orgán na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy by se měl podrobněji vyjádřit k žalobnímu tvrzení, že popelnicový kontejner má být směrem k sousednímu chodníku ohraničen zděným schodkem, který by tak měl tvořit pevnou překážku, což by v důsledku dle žaloby mělo vyvolat nutnost většího bezpečnostního odstupu, tedy větší šíři chodníku. Spolu se žalobou pak ani soudu není zcela zřejmé, proč při posuzování potřebné šíře tohoto chodníku vycházel dotčený orgán z předpokladu, že v daném místě nelze u motorových vozidel předpokládat rychlost vyšší než 30 km/h, když dle úpravy dopravního značení mohou v tomto místě motorová vozidla jezdit rychlostí do 50 km/h. Měl by také podrobněji ozřejmit, zda má tato skutečnost pro stanovení šíře daného chodníku relevanci, případně jakou.
58. Pokud jde o **šestou žalobní námitku**, pak v ní se žalobce domáhal toho, aby správní orgány vyhodnotily počty parkovacích míst a odstavných míst nejen ve vztahu ke Stavebnímu záměru, ale pro celé dotčené území. Námitka zůstala ve značně obecné rovině, její podstatou je obava žalobce, že nebude mít v dané oblasti kde zaparkovat. Veřejné subjektivní právo žalobce na bezproblémové zaparkování v dané oblasti však z žádného právního předpisu neplyne. Nejedná se tedy o tvrzení ve smyslu § 2 s. ř. s. (potažmo § 65 s. ř. s.), kdy základním předpokladem ochrany fyzických a právnických osob ze strany správních soudů ve správním soudnictví v případě žalob proti rozhodnutím správního orgánu je dotčení jejich existujících veřejných subjektivních práv. Otázkou počtu parkovacích míst pro Stavební záměr se pak žalovaný podrobně zabýval na straně 18 až 19 napadeného rozhodnutí. Proti těmto závěrům však žalobní námitka nesměřovala.
59. Krajský soud dodává, že s ohledem na shora uvedená skutková zjištění a z nich plynoucí právní závěry nebylo na místě, aby prováděl důkazy navrhované při jednání žalobcem. Provedení těchto důkazů by měl zvážit žalovaný. Dle názoru soudu by ale žalovaný (případně dotčený orgán na úseku bezpečnosti silničního provozu a dopravy) měl vzít

v potaz shora citovaná odborná vyjádření Ing. Václava Pavlíka a MgA. Jakuba Klímy (viz bod 19. tohoto rozsudku) a s jejich obsahem se vypořádat.

60. Ze shora uvedených důvodů krajský soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil žalované rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nevyužil možnosti zrušit současně i prvoinstanční správní rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, protože chce dát žalovanému na zvážení, zda shora vytknuté vady bude možné a účelné odstranit v rámci odvolacího řízení, což je postup, který má s ohledem na shora uvedené jednoznačně přednost, či zda by považoval za vhodnější postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy vrátit věc k dalšímu řízení Stavebnímu úřadu.
61. Pro úplnost soud dodává, že dle § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo v rozsudku vyslovujícím nicotnost, vázány.

V. Náklady řízení

62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně a účelně vynaložených nákladů.
63. Účelně vynaložené náklady řízení na straně žalobce představují jednak zaplacený soudní poplatek ve výši **3 000 Kč** a dále náklady na zastoupení advokátem. Ty tvoří odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobce náležejí odměna za tři a půl úkonu právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu, účast při vyhlášení rozsudku) ve výši 3 100 Kč za úkon (1550 Kč za poloviční úkon) dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, tj. **10 850 Kč**, dále mu náležejí 4 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. **1 200 Kč**.
64. Zástupce žalobce dožil, že je registrován jako plátce DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši **2 530,50 Kč**.
65. Krajský soud doplňuje, že za důvodně vynaložené náklady soudního řízení na straně žalobce nepovažuje podání jeho zástupce ze dne 17. 4. 2024, jímž pouze reagoval na výzvu soudu stran nařízení jednání a podjatosti soudních osob, stejně jako podání jeho zástupce ze dne 12. 6. 2024 (replika k vyjádření žalovaného, návrhy na doplnění okazování), neboť obsah tohoto podání neobsahoval žádné nové skutečnosti oproti obsahu žaloby. Obě podání neměla pro rozhodnutí soudu o důvodnosti žaloby žádnou relevanci.
66. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce **17 580,50 Kč**.
67. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
68. Osobám zúčastněným na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 se pak náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. června 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu